

Í skúri

Orð og lag Anfin Nielsen

Eg standi her so kaldur og stúri
og hyggi í ein fúlan flókjustamp
í einum skitnum og köldum egningarskúri
jú við línu kempa vit ein harðan kampf.

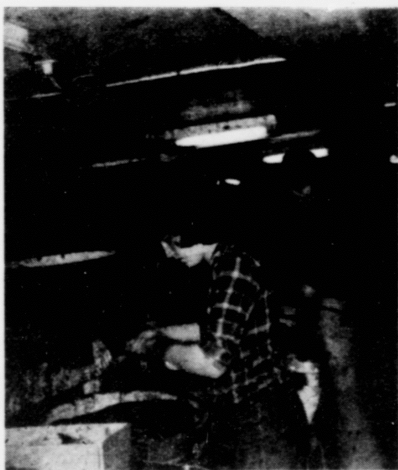
Sárhentur og blóðið úr fingrum rennur
har stendur man og pressar allan dag
ímeðan agnaskræpan í fingranar brennur
og so í handskar, men hvat hjálpir það.

So kemur man so dundrandi í fatið
og stendur har sum eitt »reyvarhol«
og hefur hug at »skíta á heila frætið«
men hetta gongur nú yvir alt mítt tol.

Ja, gev mær fatur í tann mann
tann, sum uppá húkin fann
so skal eg so buka hann
at hann aldri gloyma það kann,
tí mangur maður hefur bannað
tað má ein og hvør ásanna
yvir henda lorta húk
kræk hann í ein skiparabúk.

Men nu fari eg at royna nakað annað
enn hetta lorta lívið her umborð
og hugsa um, tá ið tú fert at standa og banna
tá fert tú helst at siga hesi orð...

Ja, gev mær fatur í tann mann
sum upp á húkin fann
so.....

Og so í handskar, men hvat hjálpir tað?

Sangurin »Í skúri« kann fyrri onkran tykjast
eðliligur. Hetta er tó ikki so lægið, tá ið hugsað
verður um, at sangurin er skrivaður í fiskiskapi
undir New Foundlandi. Hóast teksturin á ein er-
ligan hátt sigur frá lvinum í skúrinum, fær tað
skemtliga eisini innivist. Um tað er maðurin,
sum fann uppá húkin, ella hin, sum stendur uppi á
brúnni, sum eru syndabukkar, eigur tí at takast
við fyrivarni.

Innheinta tað burturmista

— Sjómanslívið er ein
drúgv søga. Tað er óiva
stórus munur millum sjó-
menn og tey ymsu skipini,
men hóast hetta, kann tað
eingin ivi vera um, at tíðin
til skips ávirkar ungdóms-
árin.

— Tí er tað ikki so
undarligt, at mangir sjó-
menn ganga skit í longri
tíð, tá ið fóturin endiliga
verður settur á fasta jørð.
Fleiri fara eisini ballingar-
túr suðureftir, og brúka
ein hóp av pengum. Hin
mátin at gera vart við seg,
er at keypa ein stóran
flottan bil og koyra býin
upp og niður um kvæld-
arnar.

Fyri teir flestu snýr tað
seg um at vinna ta burtur-
mistu tíðina aftur, og
hetta verður oftani gjørt
ógvussliga. Hvi sjómenn
eru so rokalgir, og ofta
ringir at fáast við heima,
botnar ofta í tí harða og
ómeniskjansliga sjólv-
inum.

Tá ið skipið leggur at
bryggjuni, stendur ein
hópur av fólki og tekur
ímóti tær, men annars
livir býurin ikki upp til
tað, sum sjómenn vænta
sær at koma heim til. Og
ringir at umstilla seg.

**Lítil lön í
mun til**

ómakin

Samanhaldið umborð á
línubátum er yvirhøvur
gott. Tað verður sjálvandi
arbeið eitt sindur upp á
hvønn annan, men sjáldan
so, at tað bilar.

Men ivasamt er, hvussu
væl manningin stendur
saman, tá ið tað snýr seg
um álvarsmál, sum hava
við okkara støðu at gera.
Flest allir sjómenn eru
samdir um, at vit fáa alt
ov lítið fyrri arbeiðið sum
vit gera, og at okkara
tímaløn er nógv for lítil.

Vælkomin heim!

Skiparin glaður á mannskapið kallar
sigur tey orð ið jú gleibir teir allar
tey orð ið hvør sjómaður ynskir at fá
frá tí at teir leggja av landi frá
tað kennist sum um at man vaknar úr dvala
og burtur við eitt er nú øll líkasæla
so lýðandi gongur tað upp fyrri teim
at skiparin segði »Nú sigla vit heim«

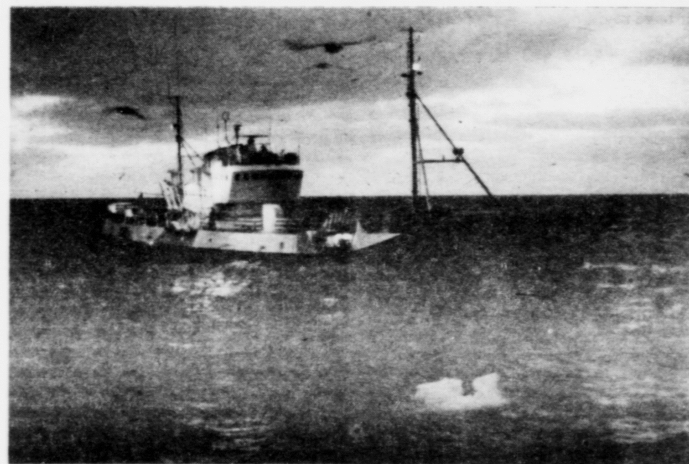
AN

Ofta er tað so, at tá ið
avrokningin kemur, tá er
okkara partur næstan
altíð minni, enn tað ið vit
høvdu rokna við. Eisinier
ymiskt annað at fylast at.

Men at standa saman

millum túrarnar, er
næstan ógjørlegt. Mann-
ingin er tá spjadd í allar
ættir, kanska fleiri á ball-
ingarferð í suðurlondum.

Stra.

Klaksviksbátar hittast á viðum havi